

leds oss hundre gånger öfver än vi själva kunna det, ty vi äro ju som

Stockholms den 4 Juni 1898. Bestämda förklaringer af H.P.B. och

Min käre unge broder!

Jag är ledsen att jag ej förr kunnat besvara Ert bref, men hemkommen blott en vecka före årsmötet har jag varit så öfverhopad med göromål, att jag icke alls kunnat skriva några bref. Jag vill dock nu taga mig en

stunds ledighet och rasonnera litet med Eder. Som Ni kanske vet, hafva vi uttalat sig för och emot den skeddä förändringen, hvarigenom Svenska T.S. införlifvats med det Universella Broderskapet. Hvad både H.P.B.

och Judge längtansfullt motsett, men icke kunnat utföra, emedan teosoferna icke varit färdiga för ett sådant steg, det har nu kunnat ske tack vare den djupare uppfattning af hela saken, som åtminstone en del af teoso-

ferna tillkämpat sig. Ni skulle också vara mogen för förändringen, om Ni icke hölles tillbaka af några betänkligheter, hvilka helt naturligen, jag medger det, framställa sig för dem, som mena, att T.S. hvarken kan eller bör

skötas annorlunda än ett vanligt verldsligt, politiskt sällskap ^{sällskap} ~~samfund~~. Så länge den teosofiska rörelsen inskränkte sig till studier och föredrag, så voro

enrojande politiska staggarne och det demokratiska styrelsesättet, användbara ehuru de under sken af frihet tillfört oss mycken ofrihet och ofrid. Men en gång skulle väl Mästarnes verkliga tanke, det Universella Broderska-

pet börja förverkligas och därför fordrades ett innerligare samband med Dem, en närmare ledning och inflytande från Deras sida, hvilket dock må-
ste förmedlas af någon, som stod närmare Dem än vi och närmare oss än De.

Skulle denna mellanlänks råd och anvisningar först underkastas en kommittes pröfning och sedan omröstning på en kongress, innan de kunde få tillämpas till nytta? Ser Ni ej det kortsynta och orimliga i att tillämpa demokratiska principer i ett fall som detta? Men Ni vet ej om

Mrs T. är en Adept. Det behöfver hon icke vara för att kunna hjälpa och till för ett hjälpe öst till hennes ståndpunkt? Om vi förstå den, huru sko-

leda oss hundra gånger bättre än vi sjelfva kunna det , ty vi äro ju som barn i den ändliga världen. Vi ha ju bestämda förklaringar af H.P.B. och Judge, att Mrs T. är den af Mästarne utsedda ledaren och vi hafva under de två sista åren haft rikastillfällen att effära hennes visdom och stora gifvor såsom lärare och ledare, åtminstone många bland oss. Skola vi nu säga till Mästarne: Bevisa oss att Mrs T. är ofelbar, så skola vi kanske underkasta oss hennes ledning. Kunna Mästarne göra detta, så att vi alla bli öfvertygade? Ser Ni ej huru ytterst nödvändiga tro och tillit äro i den ändliga utvecklingen? Derför sade också Jesus: Den som icke kommer till himmelriket såsom ett barn, han kommer aldrig derin. Men denna tanke att lofva att underordna sitt lilla jag under en midt ibland oss lefvande människas ledning, huru mycket oss öfverlägsen denna människa än är, uppbesvärjer alla våra högmodiga instinkter och med sårad värdighet afvisa vi ett sådant förslag. "Det är hädiskt," "hon tror sig vara ofelbar", "att hon behöfver fordra lydnad, visar hennes svaghet" m.m.d. Är det så svårt att förstå, att det ej är hon, som behöfver vår lydnad, utan vi, som behöfva lära att hängifva oss, om vi någonsin skola höja oss öfver detta jordiska planet och bli något mer än blott föda för maskarna? Är det hädiskt att lofva lyda en (sådan) människa, om vi tro, att hon är sänd af Mästarne för att leda och hjälpa oss i första början af vår vandring, då vi ännu icke hafva någon ändlig insigt och erfarenhet? Huru bedröfligt löjliga måste vi icke förefalla Mästarne i allt vårt ömkliga högmod! Ha vi då intet förtroende till Dem? Skulle De låta någon, som blifvit ovärdig sin uppgift, fortfara att leda oss? Tror Ni för öfrigt, att hvarje steg framåt måste vara i den absoluta rätta riktningen? Jag tror ej, att någon på vår utvecklingsgrad kan gå så direkt mot målet. Huru mycket har ej Mrs T. arbetat, kämpat och lidit för att kunna gifvas ett sådant uppdrag som det hon nu fått! Skulle hon ej kunna under Mästarne ledning få lof att hjälpa oss till hennes ståndpunkt? Om vi försmå den, huru sko-

la vi någonsin kunna lyfta oss till en högre? Hela svårigheten för många teosofer är att de ännu icke insett, att det andliga lifvet styres af andra lägar än de, som bestämma vårt görande och låtande i jordiska ting. Hängifvenhet och tillit är den andliga utvecklingens lifsluft. Den, som ej kan andas den luften, han måste dö i all sin praktfulla kama-manasiska fullkomlighet.

191 svenska teosofer (deribland dock de trofaste finnerne Lönnrot med fru) hafva således begått "den dumheten" att sluta sig till det "riktiga" T.S. i Amerika och annorstädes. De öfriga finnerne och alla Norrmännen hafva "visligen" dragit sig tillbaka. "Uti ditt bröst de bo ditt ödes stjernor"!

Tre samfund! utropar Ni, Hvilket löjligt narrspell! Hvarför det? Är då hela utvecklingen ett narrspell, därför att människorna hafva olika meningar, äfven om det allra högsta? Ju längre bort från målet, desto mer olika måste uppfattningarne vara. Huru kunna vår tids små teosof-ämnen pretendera att alla skola tänka lika? Ingen eger den absoluta sanningen, men några kunna ju vara den närmare, andra fjärrare? Somliga hafva en mer teoretisk, andra en mer praktisk riktning, somliga misstro sig sjelfva och känna behof af en högre ledning, andra känna intet sådant behof. Detta är ju eh följd af våra olika lifserfarenheter, och icke blifva dessa lika i det ögonblick vi skriva in oss i det T.S.. Låt det bli huru många T.S. som helst med olika meningar om sätt, men alla eniga i sak, och må hvar och en se till att han kommer i sin rätta sfär, der han bäst kan utvecklas mot det gemensamma målet. De, som icke vilja förstå oss, skola säga: Nu har T.S. blifvit upplöst i en mängd olika sekter och har dermed visat, att det icke egde mer af sanningen än de vanliga kyrkorna. Man vill icke erkänna, att det icke är om dogmer vi tvista utan om sättet att utföra vår uppgift. Men vi skola icke tvista utan i frid gå hvar och en sin väg. Karma hjälper oss alla till rätta.

Således, om Ni tror, att den väg de fle-

sta svenskarne valt, icke passar Er, så välj en annan. Att hafva varit teosof och på vägen att bli esotericist och sedan ställa sig utanför alla T.S., påminner om pojken, som sade: "Nej, nu vill jag icke leka med längre, när jag ej får som jag vill." Gå då åtminstone in igen i det gamla samfundet och hjälp till med det, som det sträfvar för. Om det icke är det, som nu är angelägnast, så har det väl ändå sin uppgift i utvecklingsarbetet.

Det mesta af hvad jag nu yttrat har sin egentliga tillämpning på esotericisterna, ty de binda sig för lifvet, och om de, som göra detta hafva skäl till någon oro, så är det väl snarare, att de icke hinna fullt till godogöra sig den ledning, som nu erbjudes dem, än att denna ledning icke skulle räcka till för deras närvarande behof. Det finnes flera jordelif, som Ni vet, och jag tänker, att de flesta af oss skulle vara lyckliga, om de efter ännu några sådana kunde nå den höjdpunkt Mrs T. nu innehar.

Hvad exotericisterna beträffar, så äro de icke bundna längre än de kvarstå i den nya organisationen, och den kunna de lemna hvilken dag och stund de behaga. Här finnes sålunda intet spår till tvång; man åtager sig att för allas bästa underordna (aj! aj!) sig en högsta ledande vilja. Be- finnes denna vilja icke hålla det mått af visdom man sjelf eger, så ger man sällskapet en god dag och är sedan oförhindrad att utveckla hela glansen af sin egen visdom och makt.

Så tänker jag mig saken, och många med mig. Skulle nu våra vägar ohjelp- ligen skiljas åt, så sänder jag Er ett hjertligt tack för den tid vi gått sida vid sida, hvarunder jag lärt högt skatta Ert ideala, uppåtsträf- vande lynne och Er goda vilja att verka för vår gemensamma sak.

Broderligen

G. Fander

Om Ni beviljar Er för att utgå ur S. S. T. så skicka samtliga uttalanden